Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
MANUELA CAMPOSA SÁNCHEZ-BORDONE,
predstavljeni 7. julija 2022 [1]

Zadeva C-296/21

A

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Korkein hallinto-oikeus (vrhovno upravno sodišče, Finska))

„Postopek za sprejetje predhodne odločbe – Pridobitev in posest strelnega orožja – Prenos onesposobljenega strelnega orožja znotraj Unije – Direktiva 91/477/EGS – Izvedbena uredba 2015/2403 (EU) – Člen 7(2) – Vzajemno priznavanje – Člen 3(1) – Subjekt, pristojen za preverjanje, ki ga imenujejo države članice – Člen 3(3) – Subjekt, pristojen za preverjanje, ki ni naveden na seznamu subjektov, pristojnih za preverjanje, v državah članicah, ki ga objavi Komisija“

1. Z Direktivo 91/477/EGS [2], kakor je bila spremenjena z Direktivo 2008/51/ES [3], je zakonodajalec Unije med drugim želel urediti pravila onesposabljanja strelnega orožja.

2. Namen Izvedbene uredbe 2015/2403 (EU) [4] je – kot se zahteva v Direktivi 2008/51 – zagotoviti nepreklicno neuporabnost onesposobljenega strelnega orožja. Za to določa, da mora pristojni subjekt preveriti, ali je bila onesposobitev opravljena v skladu z nekaterimi tehničnimi specifikacijami (opredeljenimi v Prilogi I), in lastniku strelnega orožja o tem izdati potrdilo.

3. Predložitveno sodišče ima glede razlage Direktive 91/477 in Izvedbene uredbe 2015/2403 v bistvu ta dvoma:

– na eni strani želi izvedeti, ali lahko subjekt zasebnega prava, ustanovljen v obliki družbe z omejeno odgovornostjo, deluje kot „subjekt, pristojen za preverjanje,“ in izda potrdilo o onesposobitvi;

– na drugi strani pa sprašuje, ali je pogoj za to, da država članica prizna potrdila o onesposobitvi orožja, izdana v drugi državi članici, to, da je Komisija subjekt, ki je potrdilo izdal, vključila na seznam iz člena 3(3) Izvedbene uredbe 2015/2403.

[1] Jezik izvirnika: španščina.

[2] Direktiva Sveta z dne 18. junija 1991 o nadzoru nabave in posedovanja orožja (UL, posebna izdaja v slovenščini: poglavje 13, zvezek 11, str. 3). Razveljavljena je bila z Direktivo (EU) 2021/555 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. marca 2021 o nadzoru nabave in posedovanja orožja (UL 2021, L 115, str. 1).

[3] Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. maja 2008 o spremembah Direktive Sveta 91/477/EGS o nadzoru nabave in posedovanja orožja (UL 2008, L 179, str. 5). Če ni navedeno drugače, se v teh sklepnih predlogih Direktiva 91/477 citira v različici po spremembi z Direktivo 2008/51.

[4] Izvedbena uredba Komisije z dne 15. decembra 2015 o določitvi skupnih smernic o standardih in tehnikah za onesposobitev, ki zagotavljajo nepreklicno neuporabnost onesposobljenega strelnega orožja (UL 2015, L 333, str. 62).

I. Pravni okvir

A. Pravo Unije

1. Direktiva 91/477

4. Člen 1 določa:

„1. V tej direktivi ‚strelno orožje' pomeni vsako prenosno cevno orožje, ki izstreljuje, je namenjeno izstreljevanju ali ga je mogoče predelati za izstreljevanje šiber, krogel ali izstrelkov z delovanjem razstreliva, razen če je izvzeto zaradi enega izmed razlogov, navedenih v delu III Priloge I. Strelno orožje je razvrščeno v delu II Priloge I.

V tej direktivi se za predmet, ki ga je mogoče predelati za izstreljevanje šiber, krogel ali izstrelkov z delovanjem razstreliva, šteje orožje, ki:

– je videti kot strelno orožje, in

– ga je mogoče zaradi njegove konstrukcije ali materiala, iz katerega je izdelano, predelati v strelno orožje.

1a. V tej direktivi ‚sestavni deli' pomenijo kateri koli element ali nadomestni element, ki je posebej namenjen za strelno orožje in je ključnega pomena za njegovo delovanje, vključno s cevjo, okvirjem ali ležiščem naboja, zaklepom ali bobnom, regulatorjem ali zaklepiščem in katero koli napravo, namenjeno ali prirejeno za zadušitev zvoka, ki nastane pri streljanju s strelnim orožjem.

1b. V tej direktivi ‚pomembni sestavni del' pomeni mehanizem za zapiranje kanala, ležišče naboja in cev strelnega orožja, ki so, kadar so samostojni predmeti, vključeni v razred strelnega orožja, na katero so pritrjeni ali na katero se jih namerava pritrditi.

[…]".

5. Člen 4 določa:

„1. Države članice zagotovijo, da se vsako strelno orožje ali njegov bistveni sestavni del, dan v promet, označi in registrira v skladu s to direktivo, ali pa se ga onesposobi.

[…]".

6. V poglavju 3 („Formalnosti glede pretoka orožja znotraj Skupnosti") je člen 14, ki določa:

„Države članice sprejmejo vse ustrezne določbe, ki na njihovo ozemlje prepovedujejo vnos:

– strelnega orožja, razen v primerih, določenih v členih 11 in 12, in če so izpolnjeni v njih določeni pogoji,

[…]".

7. V Prilogi 1 je določeno:

„[…]

III. V tej prilogi predmeti, ki ustrezajo definiciji za ‚strelno orožje', niso zajeti v to definicijo, če:

a) so bili zavrnjeni kot stalno neprimerni [dokončno onesposobljeni] za uporabo z onesposobitvijo, ki zagotavlja, da so vsi bistveni deli strelnega orožja trajno neuporabni in jih ni mogoče odstraniti, zamenjati ali prirediti, da bi strelno orožje na kakršen koli način ponovno usposobili;

[…]

Države članice storijo vse potrebno, da pristojni organi lahko preverijo ukrepe za onesposobitev iz točke (a) in tako zagotovijo, da je strelno orožje zaradi opravljenih sprememb nepreklicno neuporabno. Države članice pri navedenem preverjanju zagotovijo, da se izda potrdilo ali drugi dokument, s katerim se potrdi onesposobitev strelnega orožja, ali ustrezno jasno vidno oznako na strelnem orožju, uporabljeno v ta namen. Komisija v skladu z regulativnim postopkom iz člena 13a(2) te direktive izda skupne smernice o standardih in tehnikah za onesposobitev, ki zagotavljajo nepreklicno neuporabnost onesposobljenega strelnega orožja.

[…]".

2. Izvedbena uredba 2015/2403

8. Člen 2 („Osebe in subjekti, pooblaščeni za onesposabljanje strelnega orožja") določa:

„Onesposabljanje strelnega orožja izvajajo javni ali zasebni subjekti ali posamezniki, ki so za to pooblaščeni v skladu z nacionalno zakonodajo."

9. Člen 3 („Preverjanje in potrjevanje onesposobitve strelnega orožja") določa:

„1. Države članice imenujejo pristojni organ, ki preverja, ali je bila onesposobitev strelnega orožja izvedena v skladu s tehničnimi specifikacijami iz Priloge I (v nadaljnjem besedilu: ‚subjekt, pristojen za preverjanje').

2. Če je subjekt, pristojen za preverjanje, pooblaščen tudi za onesposabljanje strelnega orožja, države članice zagotovijo jasno ločevanje teh nalog in oseb, ki jih izvajajo v okviru subjekta.

3. Komisija na svoji spletni strani objavi seznam subjektov, pristojnih za preverjanje, ki so jih imenovale države članice, vključno s podrobnimi informacijami o subjektu, pristojnem za preverjanje, njegovim simbolom in kontaktnimi podatki.

4. Če je bila onesposobitev strelnega orožja izvedena v skladu s tehničnimi specifikacijami iz Priloge I, subjekt, pristojen za preverjanje, lastniku strelnega orožja izda potrdilo o onesposobitvi v skladu s predlogo iz Priloge III. Vse informacije iz potrdila o onesposobitvi so navedene v jeziku države članice, v kateri je bilo potrdilo o onesposobitvi izdano, in v angleščini.

[…]".

10. Člen 7 („Prenos onesposobljenega strelnega orožja znotraj Unije“) določa:

„1. Onesposobljeno strelno orožje se lahko prenese v drugo državo članico, če je označeno s skupno enotno oznako in mu je priloženo potrdilo o onesposobitvi v skladu s to uredbo.

2. Države članice priznajo potrdilo o onesposobitvi, ki ga je izdala druga država članica, če izpolnjuje zahteve iz te uredbe. Vendar lahko države članice, ki so uvedle dodatne ukrepe v skladu s členom 6, zahtevajo dokaz, da je onesposobljeno strelno orožje, ki se bo preneslo na njihovo ozemlje, v skladu z navedenimi dodatnimi ukrepi.“

11. Člen 8 („Zahteve glede uradnih obvestil“) določa:

„Države članice uradno obvestijo Komisijo o vseh ukrepih, ki jih sprejmejo na področju, ki ga ureja ta uredba […]“.

12. V Prilogi I („Tehnične specifikacije za onesposobitev strelnega orožja“) so ukrepi za onesposobitev, ki se izvedejo, da bi postalo strelno orožje nepreklicno neuporabno, opredeljeni na podlagi treh preglednic:

– v preglednici I so navedene različne vrste strelnega orožja,

– v preglednici II so opisani ukrepi, ki jih je treba izvesti, da bi vsak bistven sestavni del strelnega orožja postal nepreklicno neuporaben,

– v preglednici III so določeni posebni postopki za bistvene sestavne dele vsake vrste strelnega orožja.

13. V Prilogi III je predpisan „Vzorec potrdila za onesposobljeno strelno orožje“.

B. Finsko pravo. Ampuma-aselaki (1/1998)[5]

14. Člen 112a („Prenos in uvoz onesposobljenega strelnega orožja na Finsko“) določa:

„Kdor na Finsko prenese ali uvozi onesposobljeno strelno orožje, mora v 30 dneh po prenosu ali uvozu strelno orožje zaradi preverjanja predložiti policijskemu organu ali osrednji policijski upravi“.

15. Člen 91 določa:

„Kadar dovoljenje za trgovanje z orožjem ali dovoljenje za posedovanje za zasebno uporabo preneha ali je preklicano, mora policija izdati sklep o policijskem zasegu strelnega orožja, delov orožja, nabojev in posebno nevarnega streliva, če strelno orožje še ni bilo prepuščeno imetniku dovoljenja, izdanega skladno s predpisi.

Policija mora sklep o zasegu izdati tudi, kadar posestnik strelnega orožja ali delov orožja, nabojev ali posebno nevarnega streliva, za katere ni bilo izdano dovoljenje, na lastno pobudo javi predmet pri policiji in ji ga izroči v hrambo. […]“

[5] Zakon o strelnem orožju št. 1/1998.

16. Člen 112b(2) („Onesposobitev strelnega orožja“) določa:

„Izvedbena uredba 2015/2403 vsebuje določbe o osebah in subjektih, pooblaščenih za onesposabljanje strelnega orožja, tehničnih specifikacijah za onesposobitev strelnega orožja, označevanju, preverjanju in potrjevanju onesposobljenega strelnega orožja, zahtevah za pomoč v zvezi z izvajanjem onesposobitev, dodatnih ukrepih za onesposabljanje in o prenosu onesposobljenega strelnega orožja znotraj Evropske unije.“

II. Dejansko stanje, spor in vprašanja za predhodno odločanje

17. Oseba A, ki opravlja gospodarsko dejavnost prodaje vojaškozgodovinskih zbirateljskih predmetov, je v Avstriji kupila tri jurišne puške, ki so bile na podlagi potrdil, ki jih je 9. oktobra 2017 izdala družba B, onesposobljene.

18. Avstrijski organi so družbo B priznali kot subjekt, pristojen za preverjanje, v smislu člena 3 Izvedbene uredbe 2015/2403, čeprav imensko ni navedena na seznamu iz odstavka 3 omenjenega člena.

19. Oseba A je 17. oktobra 2017 jurišne puške prenesla na Finsko in jih 24. oktobra 2017 v skladu s členom 112a zakona o strelnem orožju skupaj z ustreznimi potrdili o onesposobitvi[6] predložila helsinški policiji.

20. Helsinška policija je 15. februarja 2018 izdala odločbo št. 2018/8575, v kateri je ugotovila, da onesposobitev jurišnih pušk ne izpolnjuje tehničnih zahtev iz Priloge I k Izvedbeni uredbi 2015/2403. Menila je, da so bili postopki za onesposobitev izvedeni pomanjkljivo[7].

21. Helsinška policija je menila, da je treba jurišne puške šteti za strelno orožje, za katero je treba pridobiti dovoljenje, v smislu zakona o strelnem orožju. Ker oseba A ni imela dovoljenja za posest tega orožja, je bil odrejen njihov zaseg.

22. Oseba A je zoper to odločbo pri Helsingin hallinto-oikeus (upravno sodišče v Helsinkih, Finska) s tožbo začela upravni spor, pri čemer je trdila, da:

– finska policija ni bila pristojna za preverbo onesposobitve orožja;

– bi policija v skladu s členom 7(2) Izvedbene uredbe 2015/2403 morala priznati potrdilo o onesposobitvi družbe B, torej subjekta, pristojnega za preverjanje, ki ga je imenovala Avstrija;

– je bilo s predloženimi dokazili dokazano, da je onesposobitev orožja izpolnjevala tehnične zahteve iz Priloge I k Izvedbeni uredbi 2015/2403.

[6] Na zahtevo tega organa jih je znova predložila 23. novembra 2017.

[7] V zvezi z dejanji za onesposobitev so bile ugotovljene te pomanjkljivosti: 1) ni bilo preprečeno razstavljanja orožja in sistema za zapiranje; 2) sprožilni mehanizem orožja ni bil privarjen na okvir in čeprav je bil petelin privarjen na zaskočko, njegovo gibanje ni bilo preprečeno, dele sprožilnega mehanizma pa je bilo mogoče odstraniti iz orožja; 3) v cev orožja je bilo izvrtanih le pet lukenj celega premera izvrtine cevi namesto šestih, ki jih določa Izvedbena uredba 2015/2403; 4) varjenja so bila izvedena z normalnim jeklom za varjenje po postopku MIG in ne z nerjavnim jeklom tipa ER 316L za varjenje po postopku TIG, ki ga določa navedena izvedbena uredba.

23. Helsinška policija in Poliisihallitus (generalna policijska uprava) sta v zvezi s to tožbo predložili stališča, v katerih sta utemeljevali, da se zadevni kosi orožja ne morejo šteti za onesposobljene, ker:

– onesposobitev ni bila izvedena pravilno;

– družba B ni organ v smislu člena 3(1) Izvedbene uredbe 2015/2403 in ni navedena na seznamu iz člena 3(3) te uredbe;

– je na tem seznamu zabeleženo le, da je Avstrija kot subjekt, pristojen za preverjanje, imenovala avstrijsko ministrstvo za notranje zadeve.

24. Oseba A je vložila repliko, v okviru katere je predložila svojo korespondenco z avstrijskim ministrstvom za obrambo in šport, v kateri je to potrdilo, da je družba B subjekt, pristojen za preverjanje, v smislu člena 3(1) Izvedbene uredbe 2015/2403, ki ga je imenovala Avstrija. Navedla je tudi, da je Avstrija imenovala skupno 16 subjektov, pristojnih za preverjanje [8].

25. Helsingin hallinto-oikeus (upravno sodišče v Helsinkih) je 26. junija 2019 zavrnilo tožbo osebe A, ker je menilo, da

– družba B na spletni strani Komisije ni navedena kot subjekt, pristojen za preverjanje. Zato potrdila o onesposobitvi niso skladna z zahtevami Izvedbene uredbe 2015/2403;

– uvoženo orožje ne izpolnjuje tehničnih specifikacij za onesposobitev, določenih v Izvedbeni uredbi 2015/2403.

26. Oseba A je sodbo sodišča prve stopnje izpodbijala pri Korkein hallinto-oikeus (vrhovno upravno sodišče, Finska) ter predlagala razveljavitev te sodbe in odločbe helsinške policije [9].

27. Helsinška policija in Poliisihallitus (generalna policijska uprava) sta pritožbi nasprotovali in poudarili, da bi bilo treba predložiti vprašanje za predhodno odločanje; Korkein hallinto-oikeus (vrhovno upravno sodišče) je temu predlogu ugodilo in Sodišču predložilo ti vprašanji:

„Če gre za prenos onesposobljenega strelnega orožja znotraj Unije in če se upoštevajo določbe Direktive […] 91/477/EGS […] in določbe Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2015/2403 […], zlasti člen 3(1) te uredbe:

a) ali je mogoče subjekt, pristojen za preverjanje, ki ga je potrdil nacionalni organ in ki je izdal potrdilo o onesposobitvi, šteti za subjekt v smislu Direktive o orožju ter členov 3 in 7 Uredbe o onesposobitvi, tudi če ni naveden na seznamu, ki ga je na podlagi člena 3(3) objavila Komisija, če so različni organi navedene države članice osebi, ki je prenesla orožje, sporočili, da je subjekt, pristojen za preverjanje, ki deluje v pravni obliki družbe z omejeno odgovornostjo in ki je izdal potrdilo, za to pooblaščen v skladu s to uredbo, in

[8] Dokumenta 3 in 4 priloge k pisnemu stališču osebe A.

[9] V podporo svojim predlogom je predložila elektronsko sporočilo avstrijskega ministrstva za notranje zadeve z dne 11. marca 2020, v skladu s katerim sta na podlagi avstrijske zakonodaje ministrstvo za obrambo (za orožje, ki se šteje za vojaško) in ministrstvo za notranje zadeve (za orožje, namenjeno za civilno uporabo) določene gospodarske subjekte pooblastili za preverjanje onesposobitve strelnega orožja.

b) ali je mogoče to, da gre pri nekem subjektu za subjekt, pristojen za preverjanje, ki ga je za onesposobitev orožja imenovala država članica, namesto z vpisom na seznam iz člena 3(3) omenjene uredbe, ki ga Komisija objavi na svoji spletni strani, dokazati tudi drugače, z dokazilom, ki se pridobi od nacionalnega organa, na podlagi katerega se šteje, da potrdilo o onesposobitvi, ki ga izda ta subjekt, pristojen za preverjanje, izpolnjuje zahteve iz te uredbe, zaradi česar mora država članica na podlagi člena 7(2) te uredbe priznati potrdilo o onesposobitvi, izdano v drugi državi članici?“

III. Postopek pred Sodiščem

28. Sodno tajništvo Sodišča je predložitveni sklep prejelo 7. maja 2021.

29. Pisna stališča so predložile oseba A, Poliisihallitus (generalna policijska uprava), finska vlada in Evropska komisija; vse so se udeležile obravnave 18. maja 2022.

30. Avstrijska vlada je pisno odgovorila na vprašanja Sodišča.

IV. Presoja

A. Uvodni preudarki

31. Pojem „onesposobljeno orožje“ je bil v zakonodaji predmet precejšnjega razvoja:

– v prvotni različici Direktive 91/477 je bilo v zvezi z onesposobitvijo orožja v delu III Priloge I k tej direktivi zgolj napotilo na nacionalno zakonodajo.

– Z Direktivo 2008/51 je bil člen 4 Direktive 91/477 spremenjen tako, da je bilo državam članicam naloženo, naj zagotovijo, „da se vsako strelno orožje ali njegov bistveni sestavni del, dan v promet, označi in registrira v skladu s to direktivo, ali pa se ga onesposobi“.

– Z Direktivo 2008/51 je bilo Komisiji naloženo, naj objavi „skupne smernice o standardih in tehnikah za onesposobitev, ki zagotavljajo nepreklicno neuporabnost onesposobljenega strelnega orožja“. Posledica tega je bilo sprejetje Izvedbene uredbe 2015/2403 [10].

– Vendar je bilo onesposobljeno orožje v opredelitev strelnega orožja vključeno šele z Direktivo (EU) 2017/853 [11], s katero je bilo zajeto v njeno področje uporabe.

32. Čeprav se Direktiva (EU) 2017/853 za to zadevo *ratione temporis* ne uporablja, pa je z njo potrjena zakonodajna usmeritev v poostritev natančnih zagotovil, da je onesposobitev strelnega orožja nepreklicna, tako da ga ni mogoče več ponovno usposobiti [12].

[10] Te obveznosti je bilo treba izpolniti zaradi mednarodne zaveze, ki jo je prevzela Unija kot podpisnica Protokola proti nedovoljeni proizvodnji in trgovini s strelnim orožjem, njegovimi sestavnimi deli in strelivom, ki dopolnjuje Konvencijo Združenih narodov proti mednarodnemu organiziranemu kriminalu, ki je bil sklenjen s Sklepom Sveta št. 2014/164/EU (UL 2014, L 89, str. 7).

[11] Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. maja 2017 o spremembi Direktive Sveta 91/477/EGS o nadzoru nabave in posedovanja orožja (UL 2017, L 137, str. 22).

[12] „Deležniki, s katerimi se je Komisija posvetovala, so mnenja, da je ponovna usposobitev onesposobljenega strelnega orožja pomemben vir orožja za kriminalno uporabo in da je prednostna naloga za odpravo te prakse harmonizacija pravil“ (točka 2.7 Mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora o predlogu direktive Evropskega parlamenta in Sveta o spremembah Direktive Sveta 91/477/EGS o nadzoru nabave in posedovanja orožja (COM(2015) 750 final – 2015/0269 (COD))).

B. Prvo vprašanje za predhodno odločanje

33. Predložitveno sodišče želi izvedeti, ali je v čezmejnem okviru te zadeve subjekt, pristojen za preverjanje, ki je izdal potrdilo o onesposobitvi, ustrezno pooblaščen za to, čeprav ni na seznamu, ki ga je Komisija [13] objavila v skladu s členom 3(3) Izvedbene uredbe 2015/2403, in je organiziran v obliki družbe z omejeno odgovornostjo.

34. Vprašanje za predhodno odločanje, ki zadeva formalne vidike pretoka onesposobljenega orožja, se torej nanaša na dva vidika ureditve, ki se uporablja:

– prvič, ali člen 3(1) Izvedbene uredbe 2015/2403 nasprotuje temu, da je subjekt zasebnega prava lahko subjekt, pristojen za preverjanje;

– drugič, ali morajo biti subjekti, pristojni za preverjanje, ki jih imenuje vsaka država članica, navedeni na seznamu, ki ga mora Komisija objaviti v skladu s členom 3(3) Izvedbene uredbe 2015/2403.

1. Subjekti zasebnega prava kot subjekti, pristojni za preverjanje

35. V skladu s členom 3(1) Izvedbene uredbe 2015/2403 v povezavi z drugim odstavkom dela III Priloge I k Direktivi 91/477 morajo države članice imenovati „pristojni organ“, ki preverja, ali je bila onesposobitev strelnega orožja izvedena v skladu s tehničnimi specifikacijami iz Priloge I.

36. V končnem delu te določbe je dodano, da se „pristojni organ“ imenuje tudi „subjekt, pristojen za preverjanje“. Zaradi (konvencionalne) sopomenskosti teh dveh izrazov se pojavljajo nekatere razlagalne težave, ki jih bom obravnaval spodaj.

37. Iz stališč strank je razvidno, da imajo glede narave subjektov, pristojnih za preverjanje, nasprotujoča si mnenja:

– finska vlada in njeni policijski organi zagovarjajo ozek pristop, v skladu s katerim lahko naloge preverjanja izvajajo le *javni* organi;

– Komisija in oseba A zagovarjata nasprotno stališče: ni ovir za to, da bi se naloga preverjanja in potrjevanja onesposobitve orožja poverila *zasebnemu* podjetju.

38. Na podlagi uporabe besede „organ“ v členu 3(1) Izvedbene uredbe 2015/2403 bi se načeloma lahko sklepalo na „javno“ naravo tega, ki izvaja nalogo preverjanja. Za „organ“ je po definiciji značilno to, da izvaja funkcije *imperium*, ki so lastne javni oblasti [14].

39. Ta pristop je podkrepljen z uvodno izjavo 3 Izvedbene uredbe 2015/2403: od držav članic se zahteva, da „organizirajo preverjanje ukrepov za onesposobitev s strani pristojnega organa“.

[13] Predložitveno sodišče navaja (točka 23 predložitvenega sklepa), da ob oblikovanju predloga za sprejetje predhodne odločbe seznam ni bil dostopen na spletni strani Komisije. Generalni direktorat Komisije za migracije in notranje zadeve (GD HOME) ga je preko kontaktnega centra Europe Direct obvestil, da se seznam pregleduje in da bo posodobljena različica na voljo ob koncu leta 2021.

[14] O klasičnem razlikovanju med *acta iure gestionis* in *acta iure imperii* glej sodbo z dne 7. maja 2020, Rina (C-641/18, EU:C:2020:349), v zvezi s členom 1(1) Uredbe Bruselj I (Uredba Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 4, str. 42).

40. V enakem smislu – in v tem primeru z vidika sistematike – se v členih 2 in 3 Izvedbene uredbe 2015/2403 razlikuje med:

– *onesposobitvijo* strelnega orožja, ki ga – kot dejanski postopek – lahko izvajajo javni ali zasebni subjekti; in

– *preverjanjem*, ali je bilo orožje pravilno onesposobljeno, ki pa je naloga, za katero je pooblaščen izključno „pristojni organ“. V zvezi s preverjanjem zasebni subjekti niso omenjeni, kar bi – ker je pri dejanskih postopkih onesposobitve drugače – govorilo v prid temu, da lahko preverjanje izvajajo le javni subjekti.

41. V tej smeri se je razvijala tudi zakonodaja, sprejeta po ureditvi, ki se uporabi v tej zadevi. Z Izvedbeno uredbo (EU) 2018/337 [15] je bil člen 3(1) Uredbe 2015/2403 preoblikovan tako, da določa, da „[d]ržave članice imenujejo pristojni javni organ, ki preverja, ali je bila onesposobitev strelnega orožja izvedena v skladu s tehničnimi specifikacijami iz Priloge I […]“.

42. Cilj je bil torej vzpostaviti *javni* sistem nadzora nad preverjanjem onesposobitve strelnega orožja in ta naloga je bila poverjena državnim *organom*.

43. Vendar v zakonodaji Unije ni izrecno določeno, da morajo države članice v svojih upravnih strukturah ustanoviti tehnične službe, ki lahko izvajajo nalogo preverjanja. Skušal bom pojasniti, zakaj je po mojem mnenju to nalogo mogoče poveriti subjektom (označenim s tem izrazom ali z drugimi sopomenkami) [16], ki so organizirani v zasebnopravnih oblikah, če so le spoštovana nekatera zagotovila.

44. V nobenem od upoštevnih predpisov Unije s tega področja ni določeno, kako konkretno naj javni organi zagotovijo skladnost z merili iz Priloge I k Izvedbeni uredbi 2015/2403. Države članice same določijo, kateri organi opravljajo naloge preverjanja in kako jih izvajajo.

45. Države članice imajo – razen če s predpisom prava Unije ni določeno drugače – pravico do samoorganizacije. Na splošno ni ovir za to, da za opravljanje javnih nalog pooblastijo zasebne subjekte, in sicer tudi v primeru, v katerem te naloge izhajajo iz določb Unije, ki ne nasprotujejo taki pooblastitvi [17].

[15] Izvedbena uredba Komisije z dne 5. marca 2018 o spremembi Izvedbene uredbe (EU) 2015/2403 o določitvi skupnih smernic o standardih in tehnikah za onesposobitev, ki zagotavljajo nepreklicno neuporabnost onesposobljenega strelnega orožja (UL 2018, L 65, str. 1). Njen namen je doseči, da bi „[p]ravila za onesposobitev strelnega orožja, določena v Izvedbeni uredbi (EU) 2015/2403, […] upošteva[la] nova pravila o onesposobitvi iz Direktive (EU) 2017/853 in se ujema[la] z njimi“ (uvodna izjava 5). Na obravnavi je bilo poudarjeno, da v nekaterih jezikovnih različicah Izvedbene uredbe 2018/337 pri spremembi člena 3(1) samostalniku „organ“ ni bil dodan pridevnik „javni“.

[16] V različnih jezikovnih različicah se uporablja tako izraz organ („organisme“ v francoski, „organismo“ v italijanski) kot izraz subjekt („entidad“ v španski različici; „entity“ v angleški; „entidade“ v portugalski; „entitatea“ v romunski; „entitei“ v nizozemski). V nemški različici je uporabljen izraz „Behörde“.

[17] Sodišče je na tako splošnem področju, kot je pravni značaj določb direktive z neposrednim učinkom, ugotovilo, da se je nanje mogoče sklicevati „zoper subjekt ali organ, četudi zasebnopravni, ki mu je država članica zaupala uresničevanje nalog v javnem interesu in ki ima za to posebne pristojnosti v primerjavi s tistimi, ki izhajajo iz pravil, ki se uporabljajo za odnose med posamezniki“ (sodba z dne 10. oktobra 2017, Farrell, C-413/15, EU:C:2017:745, točka 35).

46. Podobno lahko države članice pooblastijo svoje organe, da nekatere pristojnosti prenesejo na zasebne subjekte [18] ali da vzpostavijo mehanizme sodelovanja s podjetji zasebnega sektorja, v okviru katerih jim ob ustreznem nadzoru poverijo izvajanje teh pristojnosti [19].

47. Menim, da je v okviru Izvedbene uredbe 2015/2403 mogoča uporaba takih tehnik. Edina omejitev organizacijske avtonomije je, da države članice ne smejo iti tako daleč, da bi *izvotlile* model, v katerem je javni organ ta, ki je končno odgovoren za postopek preverjanja onesposobitve strelnega orožja.

48. Z drugimi besedami, za nalogo v javnem interesu, ki jo izvaja subjekt, pristojen za preverjanje, se lahko pooblasti zasebno podjetje, če se s pogoji, pod katerimi se to pooblastilo da, ne izkrivlja javnopravna shema, ki izhaja iz Direktive 91/477 in Izvedbene uredbe 2015/2403.

49. Zato menim, da zasebni subjekti lahko preverjajo onesposobitev orožja, če delujejo na podlagi pooblastila in pod dejanskim nadzorom *pravega* javnega organa. Ta je pristojen za nadzor tega, kako je bila opravljena onesposobitev, vendar lahko samo izvajanje te naloge prenese na zasebne subjekte.

50. Avstrijska vlada je 22. aprila 2022 v odgovoru na vprašanja Sodišča navedla, da lahko na podlagi nacionalne zakonodaje ministrstvi za notranje zadeve in obrambo določene gospodarske subjekte pooblastita za preverjanje, ali je bilo orožje onesposobljeno. To preverjanje pomeni, da pooblaščeni subjekt na podlagi prenosa pooblastil in pod vodstvom teh ministrstev opravlja nalogo, ki je v pristojnosti javne oblasti [20].

51. Finski organi in Komisija so na obravnavi kritično ocenili avstrijski model in opozorili na število priznanih zasebnih subjektov, pristojnih za preverjanje (šestnajst) [21], ter na to, da podatkov o teh subjektih ni na seznamu, ki je bil posredovan Komisiji, na katerem je navedeno le ministrstvo za notranje zadeve.

52. Ne glede oceno, ki si jo ta model zasluži (Komisija je na obravnavi navedla, da preudarja [22], ali naj v zvezi s tem sprejme kakšen ukrep), je prvo vprašanje za predhodno odločanje oblikovano abstraktno, tako da se z njim od Sodišča ne zahteva presoja sistema, ki je vzpostavljen v konkretni državi članici.

[18] Prenos pooblastil sam po sebi ne pomeni, da se zadevne dejavnosti izvajajo v okviru „izvajanja javne oblasti“. Sodišče je v sodni praksi o tem ugotovilo, da se pomožne in pripravljalne funkcije ne štejejo za neposredno in izrecno sodelovanje pri izvajanju javne oblasti v smislu člena 51(1) PDEU in da mora biti področje uporabe te določbe omejeno le na nujno potrebno. Z drugega vidika pa je v sodbi z dne 7. maja 2020, Rina (C-641/18, EU:C:2020:349, točka 39), navedlo, da „zgolj dejstvo, da so nekatera pooblastila dodeljena z oblastvenim aktom, ne pomeni, da se ta pooblastila izvajajo *iure imperii*“.

[19] V zakonodaji Uniji je izrecno dopuščena udeležba zasebnih subjektov pri izvajanju javnih nalog v nekaterih sektorjih. Glej na primer člen 4(2) Direktive 2014/45/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 3. aprila 2014 o rednih tehničnih pregledih motornih vozil in njihovih priklopnih vozil ter razveljavitvi Direktive 2009/40/ES (UL 2014, L 127, str. 51): „Tehnične preglede opravljajo država članica registracije vozila, javni organ, ki mu je to nalogo dodelila ta država članica, ali pa organizacije ali ustanove, ki jih imenuje in nadzira ta država članica, *vključno s pooblaščenimi zasebnopravnimi organizacijami*“. Moj poudarek.

[20] Avstrijska vlada meni (točka 17 njenega odgovora), da pooblaščeni gospodarski subjekt s funkcionalnega vidika deluje kot organ javne oblasti, ki ga je pooblastil. Ta je odgovoren za izpolnjevanje nalog v javnem interesu, ki pa jih dejansko izvaja gospodarski subjekt. V skladu z avstrijsko ustavno sodno prakso morajo za prenos pooblastil veljati strogi pogoji in mora biti zagotovljeno, da ima upravni organ pristojnosti za dajanje navodil in nadzor ali preverjanje (v obravnavanem primeru sta ta organ ministrstvi za obrambo in notranje zadeve, ki sta pooblaščeni za vodenje in lahko subjektom, pristojnim za preverjanje, dajeta navodila).

[21] Po podatkih, ki jih je posredovala Komisija, takega modela ni privzela nobena druga država članica.

[22] Zdi se, da je Komisija zaskrbljena zlasti zaradi števila zasebnih subjektov, pristojnih za preverjanje, in *dejanske* izvedljivosti tega, da so vsi pod nadzorom javnega organa.

2. Seznam iz člena 3(3) Izvedbene uredbe 2015/2403

53. V skladu s členom 3(3) Izvedbene uredbe 2015/2403 „Komisija na svoji spletni strani objavi seznam subjektov, pristojnih za preverjanje, ki so jih imenovale države članice […]“.

54. Predložitveno sodišče želi izvedeti, ali je uvrstitev na ta seznam nujen pogoj za to, da se subjekti, pristojni za preverjanje, štejejo za take, ali pa je ta seznam le informativen in še zdaleč nima takšnega konstitutivnega učinka.

55. Menim, da govori člen 3(1) in (3) Izvedbene uredbe 2015/2403 v prid zadnjenavedenemu stališču: pristojnost za imenovanje subjektov, pristojnih za preverjanje, imajo države članice, medtem ko so (oziroma bi morali biti) s seznama razvidni ti, ki so jih države že imenovale za take, tako da je seznam le deklarativen, ne pa konstitutiven [23].

56. Komisija, kot poudarja v svojem pisnem stališču, niti na podlagi dela III Priloge I k Direktivi 91/477 niti na podlagi člena 3(3) Izvedbene uredbe 2015/2403 nima pristojnosti za odločanje o tem, kdo so „subjekti, pristojni za preverjanje“. S temi določbami se prav tako ne zahteva, da so lahko taki subjekti le ti, ki se po tem, ko jih imenuje posamezna država članica, vključijo na seznam, objavljen na spletni strani Komisije [24].

57. Res je, da je v čezmejnem kontekstu zaradi pravne varnosti priporočljivo, da ugotavljanje, kateri so subjekti, pristojni za preverjanje, temelji na sistemu, na podlagi katerega je zaradi njegove javnosti mogoče nedvoumno razbrati, katere je kot take priznala posamezna država članica.

58. Napoved „določenega prostega pretoka“ iz uvodne izjave 1 Direktive 2008/51/ES se seveda bolje izpolnjuje z mehanizmom, s katerim se zmanjšujejo ovire za trgovino med državami članicami. Presoja, ki jo organ namembne države opravi v zvezi z onesposobljenim orožjem, ki mu je predloženo, je lažja, če je onesposobitev v državi izvora preveril in potrdil subjekt, katerega narava prav zaradi uvrstitve na seznam ni sporna.

59. Vendar se pri tem razlogovanju ne sme spregledati, kar izhaja iz besedila določbe in okvirja, v katerega je umeščena: omemba seznama v členu 3(3) Izvedbene uredbe 2015/2403 ni pogoj za veljavnost pri pridobitvi *statusa* subjekta, pristojnega za preverjanje.

60. Ta *status* se ne pridobi zaradi vključitve na seznam, temveč na podlagi dovoljenja zadevne države članice. Za imenovanje subjektov, pristojnih za preverjanje in potrjevanje onesposobitve strelnega orožja, so pristojne izključno države članice, vloga, ki jo ima Komisija s tem, da objavi seznam, pa je zgolj pomožna.

61. Ko bo država članica izdala takšno dovoljenje, bo seznam, ponavljam, pomenil zgolj preferenčno, vendar ne edino sredstvo za dokazovanje, da je potrdilo o onesposobitvi izdal pooblaščen subjekt, pristojen za preverjanje.

[23] Vključitev na seznam strogo gledano pravzaprav ni pogoj za to, da so ukrepi posamezne države članice skladni z določbami Izvedbene uredbe 2015/2403. Zdi se mi, da je razlogovanje, ki sem ga podal v točkah od 64 do 66 sklepnih predlogov v zadevi Poltorak (C-452/16 PPU, EU:C:2016:782), po analogiji mogoče prenesti tudi na ta spor. V navedeni zadevi je bilo treba Generalni sekretariat Sveta obvestiti o tem, kateri organi so v skladu z notranjim pravom države članice pristojni za izdajo ali izvršitev evropskih nalogov za prijetje in predajo.

[24] To mnenje je navedeno v točki 26 pisnega stališča Komisije in je bilo potrjeno na obravnavi.

62. Če se izhaja iz te premise, ni ovir za to, da uvoznik orožja, ki predloži potrdilo o onesposobitvi, ki ga je izdal subjekt, pristojen za preverjanje, katerega ni na seznamu, z drugimi pravno dopustnimi sredstvi dokaže, da je ta subjekt zakonito pridobil status subjekta, pristojnega za preverjanje (to je, da ga je kot takega imenovala država članica).

63. Zgoraj navedenega se ne sme razumeti kot *trivializiranje* pomena seznama iz člena 3(3) Izvedbene uredbe (EU) 2015/2403. Ta določba, tako kot druge določbe te uredbe, ne bi smela ostati „mrtva črka na papirju“. Če je vnaprej z gotovostjo znano, kateri so v vsaki državi članici subjekti, pristojni za preverjanje, se izboljša verodostojnost celotnega sistema.

64. Poleg tega se s členom 8 Izvedbe Izvedbene uredbe 2015/2403 od držav članic zahteva, da lojalno sodelujejo s Komisijo in jo obvestijo o „vseh ukrepih, ki jih sprejmejo na področju, ki ga ureja ta uredba“. Eden od njih je tudi ta, da sporočijo „podrobn[e] informacij[e] o subjektu, pristojnem za preverjanje, njegov[em] simbol[u] in kontaktni[h] podatki[h]“ iz člena 3(3).

65. Nesporočitev teh podatkov ne pomeni le dodatne težave pri dokazovanju, da je potrdilo o onesposobitvi izdal subjekt, pristojen za preverjanje, temveč tudi kršitev pravne obveznosti države članice. Komisija mora sprejeti ukrepe za ustrezen odziv na neizpolnitev te obveznosti.

C. Drugo vprašanje za predhodno odločanje

66. Predložitveno sodišče želi z drugim vprašanjem za predhodno odločanje izvedeti:

– Ali je „mogoče to, da gre pri nekem subjektu za subjekt, pristojen za preverjanje, ki ga je […] imenovala država članica, […] dokazati tudi drugače, z dokazilom, ki se pridobi od nacionalnega organa“?

– Ali se v tem primeru potrdilo o onesposobitvi, ki ga je izdal ta subjekt, pristojen za preverjanje, „mora“ priznati v drugi državi članici na podlagi člena 7(2) Izvedbene uredbe 2015/2403?

1. Dokazovanje statusa subjekta, pristojnega za preverjanje

67. Vprašanje se v obliki, v kateri ga je predložilo predložitveno sodišče, v veliki meri prekriva s prvim.

68. Če, kot zagovarjam, vključitev subjekta, pristojnega za preverjanje, na seznam Komisije ni bistven pogoj za pridobitev tega *statusa*, se mi zdi logično, da je treba dopustiti druga sredstva za dokaz tega, da je država članica ta subjekt imenovala kot tak.

69. Menim, da ni ovir za to, da se to dejstvo ugotovi z uradnimi dokumenti, ki jih v državi izvora izdajo njeni organi, tudi če iz tega ali onega razloga dodelitev tega statusa ni razvidna s seznama, ki ga objavi Komisija.

2. Priznanje potrdila o onesposobitvi

70. Drug problem, ki je izpostavljen v okviru tega vprašanja za predhodno odločanje, se nanaša na *obveznost* države članice, da prizna potrdilo o onesposobitvi, ki ga je izdal subjekt, pristojen za preverjanje, druge države članice.

71. Splošno pravilo je, da se lahko onesposobljeno strelno orožje v drugo državo članico prenese samo, če je označeno s skupno enotno oznako in mu je priloženo potrdilo o onesposobitvi.

72. V skladu s členom 7(2) Izvedbene uredbe 2015/2403 „[d]ržave članice priznajo potrdilo o onesposobitvi, ki ga je izdala druga država članica, če izpolnjuje zahteve iz te uredbe“ [25].

73. Res je, da je navedeni člen formuliran kogentno: „[d]ržave članice *priznajo* […]“. Vendar je ta postulat takoj nato natančneje opredeljen z določitvijo, da morajo potrdila izpolnjevati „zahteve iz te uredbe“.

74. Priznanje potrdila s strani države članice, ki ni država članica izdajateljica, torej ni niti samodejno niti brezpogojno. Nasprotno, do njega pride le, če potrdilo izpolnjuje zahteve iz Izvedbene uredbe 2015/2403, ki so lahko formalne in vsebinske:

– formalne zahteve se nanašajo na vzorec uporabljenega obrazca (potrdilo o onesposobitvi iz Priloge III k Uredbi) in pristojnost subjekta, pristojnega za preverjanje, ki ga je izdal. Potrdilo se predloži pristojnemu organu države članice prejemnice, da se ta lahko prepriča, da ga je izdal subjekt, pristojen za preverjanje, ki ga je imenovala država članica izvora.

– Vsebinske zahteve se nanašajo na postopke onesposobitve, ki morajo biti skladni s tehničnimi specifikacijami iz Priloge I k Uredbi. V zvezi s tem, da organi namembne države članice preverijo, ali so bile v državi članici izvora spoštovane te specifikacije, pa se pojavljajo nekatere težave. Čeprav predložitveno sodišče v vprašanjih ne omenja vsebinskih zahtev [26], menim, da jih je zaradi ustrezne zamejitve načel in interesov, ki so v tej zadevi upoštevni, treba obravnavati.

75. Na prvi pogled bi se lahko zdelo, da se trgovina z onesposobljenim strelnim orožjem znotraj Skupnosti uvršča v *klasično* shemo vzajemnega priznavanja, ki se uporablja za podobne dokumente v okviru pretoka blaga in opravljanja storitev.

76. Vendar menim, da je treba to uvrstitev rafinirati.

77. Prvič, v Direktivi 2008/51 je poudarjeno, da se z njo „[u]stvarja ravnovesje med obveznostjo zagotavljanja *določenega* prostega pretoka nekaterih vrst strelnega orožja na območju Skupnosti na eni strani in potrebo po *nadzoru* tega prostega pretoka z določenimi varnostnimi zagotovili […]“ [27].

78. Že v izvirni različici člena 12(3) Direktive 91/477 je bilo odraženo, da so bile omejitve prostega pretoka strelnega orožja namerne in da lahko po „sporazumih za vzajemno priznavanje nacionalnih listin […] dve ali več držav članic predvidi režim, ki bo prožnejši od predpisanega v tem členu, za [pretok] streln[ega] orožj[a] na [njunih] ozemlj[ih]“.

[25] Na obravnavi so se vse udeleženke strinjale, da ta člen določa sistem vzajemnega priznavanja potrdil, ki izhaja iz medsebojnega zaupanja med državami članicami.

[26] Kot sem že navedel (opomba 13), predložitveno sodišče poudarja, da je helsinška policija ugotovila, da so bile v zvezi z onesposobitvijo orožja podane resne pomanjkljivosti.

[27] Uvodna izjava 1 Direktive 2008/51. Moj poudarek.

79. Drugič, ureditev pretoka znotraj Skupnosti strelnega orožja, v zvezi s katerim je „vzpostavljen harmoniziran minimalni okvir“ [28], se razlikuje od drugih predpisov za popolno harmonizacijo, ki veljajo na področju čezmejnega prometa z blagom, katerega pretok je lahko povezan z določenim tveganjem.

80. V primeru zadnjenavedenega blaga je prevladujoče načelo prosti pretok, na podlagi katerega se prepreči, da države članice na svojem ozemlju prepovejo, omejijo ali ovirajo dajanje na trg ali v uporabo predmetov, ki izpolnjujejo določbe ustreznega predpisa.

81. Tudi v popolnoma harmoniziranem okviru so nacionalnim organom dodeljena nekatera pooblastila za naknadni nadzor, da odkrijejo napake ali nepravilnosti v sistemu. Za ta namen se izoblikuje vrsta zaščitnih klavzul za preprečitev ali popravo nepravilnosti na ravni Unije, in sicer s sprožitvijo postopka, v katerem sodelujejo Komisija in vse države članice. [29]

82. Če torej z Direktivo 91/477, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2008/51, in Izvedbeno uredbo 2015/2403 državam članicam ta nadzorna pooblastila v zvezi z onesposobljenim orožjem niso posebej dodeljena, je tako zato, ker to ni nujno, in sicer prav zaradi omejitev, ki veljajo za *običajen* pretok tega orožja.

83. V okviru postopka prenosa orožja med državami članicami pridobi organ države prejemnice popoln nadzor nad orožjem, *preden* ga dokončno dopusti na svoje ozemlje. Pooblastilo za to izhaja iz Direktive 91/477.

84. Člen 14, prva alinea, Direktive 91/477 namreč določa, da „[d]ržave članice sprejmejo vse ustrezne določbe, ki na njihovo ozemlje prepovedujejo vnos strelnega orožja, razen v primerih, določenih v členih 11 in 12, in če so izpolnjeni v njih določeni pogoji“ [30].

85. V teh dveh členih je urejen proces za prenos različnih vrst strelnega orožja znotraj Unije, ki je pogojen z izvedbo zapletenega postopka (člen 11) [31], ali, če gre za posedovanje takega orožja med potovanjem skozi dve ali več držav članic, s pridobitvijo dovoljenja vsake od teh držav članic (člen 12).

86. Kot je bilo poudarjeno na obravnavi, se mora v okviru postopkov za prenos onesposobljenega strelnega orožja znotraj Unije to skupaj s potrdili o njegovi onesposobitvi predložiti organom države prejemnice, ki morajo strelno orožje in potrdila v vsakem primeru pregledati, da presodijo, ali se ta nanašajo nanj in ali so izpolnjene predpisane zahteve [32].

[28] Sodba z dne 3. decembra 2019, Češka republika/Parlament in Svet (C-482/17, EU:C:2019:1035, točka 47).

[29] V sklepnih predlogih v zadevi Fédération des entreprises de la beauté (C-4/21, EU:C:2022:221) sem obravnaval uporabo zaščitnih klavzul v okviru Uredbe (ES) št. 1223/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. novembra 2009 o kozmetičnih izdelkih (UL 2009, L 342, str. 59), katere namen je celovita harmonizacija predpisov Unije v tem sektorju. Čeprav države članice v skladu s to uredbo ne smejo zavrniti, prepovedati ali omejiti omogočanje dostopnosti na trgu kozmetičnim izdelkom, ki izpolnjujejo določbe te uredbe, lahko uporabijo te začasne zaščitne ukrepe, obenem pa s tem, da zadnjo besedo prepustijo Komisiji, spoštujejo enotnost notranjega trga teh izdelkov.

[30] V šesti uvodni izjavi Direktive 91/477 je navedeno, da je treba „prehod iz ene države članice v drugo ob posedovanju orožja načeloma prepovedati“.

[31] Če država članica, v kateri je orožje, pred potovanjem dovoli prenos, izda dovoljenje, ki vključuje vse podatke iz člena 11(2), prvi pododstavek. Takšno dovoljenje spremlja strelno orožje, dokler to ne pride v namembni kraj, in predložiti ga je treba vedno, kadar to zahtevajo organi držav članic.

[32] *A fortiori*, organi države prejemnice lahko preverijo, ali onesposobljeno orožje izpolnjuje „dodatne ukrepe“, ki presegajo tehnične specifikacije iz Priloge I k Uredbi 2015/2403, omenjene v členu 6 te uredbe. Na obravnavi je bilo pojasnjeno, da niti Republika Avstrija niti Finska nista uvedli takih ukrepov.

87. Organi države prejemnice pa v okviru tega postopku prijave in predložitve (ki ni v neskladju z *relativnim* prostim pretokom strelnega orožja, ki je omejen zaradi njegove očitne nevarnosti) ne morejo *zamižati* ob pregledu potrdil, katerih neskladnost z zahtevami iz Izvedbene uredbe 2015/2403 je očitna že na prvi pogled.

88. V takih primerih lahko ti organi, če imajo resne razloge za sum, da potrdila, ki jih je izdal subjekt države izvora, prisojen za preverjanje, ne izpolnjujejo navedenih zahtev, opravijo ustrezna preverjanja (vključno s zahtevami za pomoč v skladu s členom 4 Izvedbene uredbe 2015/2403) in jih po potrebi ne upoštevajo, če so ugotovljene pomanjkljivosti resne [33].

89. Lahko bi se zdelo, da za onesposobljeno orožje zato, ker ni zajeto v pojmu strelnega orožja, ti postopki, ki morajo biti izvedeni za njegov prenos iz ene države članice v drugo, ne veljajo. Vendar menim, da ni tako, in sicer zaradi več razlogov:

– vsako orožje ima nekatere „pomembne sestavne dele“. Cilj onesposobitve je ravno zagotoviti, da „so vsi bistveni deli strelnega orožja trajno neuporabni in jih ni mogoče odstraniti, zamenjati ali prirediti“ [34];

– nekateri od teh pomembnih sestavnih delov v skladu z opredelitvijo iz člena 1(1b) Direktive 91/477, s katerim je v besedilo določbe vključeno, kar je bilo v izvirnem predpisu navedeno v točki B dela II Priloge I k tej direktivi, sami po sebi pomenijo strelno orožje;

– V tem kontekstu bi bilo težko trditi, da pristojni organ države prejemnice nima pristojnosti za pregled in uvrstitev onesposobljenega orožja kot predmeta s „pomembnimi sestavnimi deli strelnega orožja“, katerih onesposobitev mora prav tako ugotoviti.

90. Skratka, v državi prejemnici se s tem, da njeni organi preverijo, ali potrdilo o preverbi onesposobljenega orožja izpolnjuje upoštevne formalne in vsebinske zahteve, izniči tveganje in omogoči zaščita javne varnosti: orožje na njeno ozemlje ne bo vneseno kot onesposobljeno, dokler se ne ugotovi, da tudi dejansko je onesposobljeno.

V. Predlog

91. Glede na zgoraj navedeno Sodišču predlagam, naj na vprašanji za predhodno odločanje, ki ju je postavilo Korkein hallinto-oikeus (vrhovno upravno sodišče, Finska), odgovori tako:

1. Člen 3 Direktive 91/477/EGS Sveta z dne 18. junija 1991 o nadzoru nabave in posedovanja orožja in člen 3 Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2015/2403 z dne 15. decembra 2015 o določitvi skupnih smernic o standardih in tehnikah za onesposobitev, ki zagotavljajo nepreklicno neuporabnost onesposobljenega strelnega orožja, je treba razlagati tako, da

   – ne nasprotujeta temu, da država članica za preverjanje, ali je bila onesposobitev strelnega orožja opravljena v skladu s tehničnimi specifikacijami iz Priloge I k navedeni uredbi,

[33] Enako bi seveda lahko ravnali, če bi bila potrdila o onesposobitvi pridobljena z goljufijo ali če bi se nanje sklicevalo z goljufivim namenom. V sodbah z dne 6. februarja 2018, Altun in drugi (C-359/16, EU:C:2018:63), in z dne 2. aprila 2020, CRPNPAC in Vueling Airlines (C-370/17 in C-3718, EU:C:2020:260), ki sta se nanašali na izdajo potrdil E 101 za uporabo sistemov socialne varnosti za delavce, ki se gibljejo v Uniji, je Sodišče to dopustilo, če je bil predhodno izveden postopek, ki se konča z ukrepanjem upravne komisije, ki uskladi stališča nasprotujočih si uprav. Ker v Izvedbeni uredbi 2015/2403 v zvezi s potrdili o onesposobitvi orožja taki mehanizmi usklajevanja niso bili določeni, lahko o obstoju morebitne goljufije presojajo organi države prejemnice.

[34] Priloga I, del III, točka (a) Direktive 91/477.

imenuje družbo zasebnega prava, ki pri tem deluje pod nadzorom in vodstvom javnega organa;

– vključitev na seznam subjektov, pristojnih za preverjanje, ki so jih imenovale države članice, ki je objavljen na spletni strani Komisije, ni vsebinski pogoj za dokaz tega imenovanja, ki se lahko dokaže s katerim koli pravno dopustnim sredstvom.

2. Člen 7(2) Izvedbene uredbe 2015/2403 je treba razlagati tako, da organi države članice, v katero se skuša prenesti onesposobljeno orožje, lahko – če imajo za to resne razloge – preverijo, ali potrdila o onesposobitvi, ki so jih izdali subjekti, pristojni za preverjanje, iz druge države članice, izpolnjujejo formalne in vsebinske zahteve, določene v tej uredbi.